

[Ministeren for offentlige arbejder.]

omnibus- og fragtmandskørsel. I henhold til denne lov er ministeren for offentlige arbejder helt sat ud af spillet og har overhovedet ikke noget med dette spørgsmål at gøre. Det er de lokale trafikudvalg, der giver koncessionerne, når det drejer sig om kørsel inden for vedkommende kommune eller amt. Drejer det sig derimod om kørsel igennem mere end to trafikudvalgsområder, er det i henhold til loven landsnævnet, der skal give koncession. Det er oven i købet fastslået i loven, at landsnævnets afgørelse er endelig og ikke kan appelleres nogen steder. Det er altså ikke en formel, men en reel ret til at udstede koncessioner, landsnævnet har.

Når det er tilfældet, kan det i og for sig være vanskeligt nok for en minister at få et virkeligt overblik over, hvorvidt man har holdt sig inden for loven eller ej, for landsnævnet kan jo sige til vedkommende minister, at det er ikke noget, der kommer ham ved, det er noget, landsnævnet alene afgør.

I denne forbindelse må jeg måske oplyse, at landsnævnet består af 6 af folketinget valgte repræsentanter plus en formand, som er valgt uden for folketinget. Det er imidlertid klart, at jeg alligevel har søgt oplysninger i denne sag, og det ligger altså sådan, at landsnævnet har skønnet på det givne grundlag, at det var rigtigere at forlænge den løbende koncession for den private indehaver af ruten, men kun for et år. Så vidt jeg har forstået de oplysninger, jeg har fået, har landsnævnet ikke taget en principiel stilling, hvorefter det går ind for private koncessionsindehavere; det viser i og for sig hele udviklingen, idet det jo på mange områder er staten, der driver disse koncessionerede ruter, også hvor landsnævnet har været med til at afgøre sagerne.

Her lå det rent faktisk, så vidt jeg har fået oplyst, sådan, at Rødovre kommunes ønske om at overtage koncessionen, hvilket også havde fået det lokale trafikudvalgs

anbefaling, og om at oprette en rute i forbindelse med Københavns kommune og Frederiksberg kommune fremkom på så sent et tidspunkt, at det ikke vil være muligt, så vidt man kan skønne, for landsnævnet at færdigbehandle denne sag inden den 1. april i år. Derfor kunne det — der skal nemlig spørges mange steder, før man kan give en ny koncession — gå sådan, at hvis landsnævnet ville indhente de oplysninger, kunne man komme i den situation pr. 1. april, at der ikke var nogen koncessionsindehaver og dermed ingen mulighed for i det hele taget at blive befordret inden for dette område. Det er, så vidt jeg har forstået, begrundelsen for landsnævnets afgørelse, og landsnævnet har altså ikke taget principiel stilling til, hvem der skal have koncessionen, når året er gået; det er vel også begrundelsen for, at det kun er ét år, koncessionen er givet for, idet landsnævnet vil viderebehandle sagen.

Arne Larsen: Jeg kan oplyse ministeren om, at jeg kender loven udmærket, og jeg er helt klar over, at ministeren ikke kan tilsidesætte landsnævnets afgørelse; men landsnævnet sorterer jo dog under ministeriet for offentlige arbejder, og spørgsmålet er så, om landsnævnet selv har overholdt de gældende bestemmelser. Jeg ved, at landsnævnet har opsagt vedkommende koncessionshavers koncession med over 1½ års varsel, at koncessionshaveren selv ikke med det fornødne 1½ års varsel har fremsat ønske om en forlængelse af sin koncession, at det fremkommer 4 måneder for sent, og at Rødovre kommune i juni måned 1965 klager over koncessionshaveren og fra landsnævnet får til svar, at klagen giver anledning til overvejelser om fortsat tilladelse overhovedet til omnibuskørsel også på de øvrige linjer. Når landet ligger sådan, er der i loven klar hjemmel til, at koncessionshaveren ikke igen opnår koncession, og jeg vil tillade mig at sige med borgmester Gustav Jensens